

за голѣмо очудване на бащата, единиятъ отъ тѣхъ билъ слѣпъ, а другиятъ — глухъ. Изненаданъ отъ това, царьтъ извиква стария мждрецъ и му казва: „Каква е тая работа — единътъ е слѣпъ, а другиятъ — глухъ? Какъ ще я уредимъ — не виждамъ“. — „Ще Ви кажа — отговорилъ мждрецътъ — глухия ще ожените за красивата си дъщеря, а слѣпия — за грозната“. Така сторилъ и царьтъ. И наистина, двата брака излѣзли щастливи: дъщеритѣ му добрѣ прѣкарвали. По едно врѣме зетоветѣ почнали да се стѣсняватъ вжтрѣшно отъ своитѣ неджзи. Тоя, който билъ глухъ, когато неговата жена викала и сипѣла отгорѣ му всички проклетия, повдигалъ раменѣ и си думалъ: „Така е то, когато е лишенъ човѣкъ отъ едно чувство. Вѣрвамъ, тя говори божествени работи, но на-ли не мога да ги разбера, това е моето нещастие. Бихъ далъ всичко въ този свѣтъ, само да мога да чуя поне една отъ сладкитѣ ѣ думици“. Слѣпиятъ отъ своя страна, като слушалъ умния и сладъкъ говоръ на своята жена, излиянието на нейната душа, думалъ си: „Колко прѣкрасно сжщество е тя! Колко хубава трѣбва да е! Но на-ли съмъ слѣпъ — това е голѣмото мое нещастие въ тоя животъ. Бихъ далъ всичко, да можехъ поне за единъ мигъ да видя външния образъ на това божествено съкровище“. Достига това до ушитѣ на царя, и той повиква стария мждрецъ и го помолва да му каже, не може ли нѣкакъ да се измѣни сждбата на двамата му зетове, да се избавятъ отъ своитѣ неджзи. „Може — казалъ маститиятъ старецъ — но ще се развали тѣхното щастие и блаженство на земята“.

Ако Богъ те е свързалъ съ красивата царска